

Mythologia, Francfort, 1581 - IX, 11 : De Erichthonio

Auteur(s) : Conti, Natale

Collection Mythologia, Venise, 1567 - Livre IX

Ce document est une version augmentée de :

[Mythologia, Venise, 1567 - IX, 11 : De Erichthonio](#)

Collection Mythologie, Paris, 1627 - Livre IX

[Mythologie, Paris, 1627 - IX, 12 : D'Erichthon](#) est une transformation de ce document

Collection Mythologie, Lyon, 1612 - Livre IX

[Mythologie, Lyon, 1612 - IX, 11 : D'Erichthon](#) est une traduction de ce document

Informations sur la notice

Auteurs de la noticeÉquipe Mythologia

Mentions légales

- Fiche : Projet Mythologia (CRIMEL, URCA ; IUF) ; projet EMAN, Thalim (CNRS-ENS-Sorbonne Nouvelle). Licence Creative Commons Attribution - Partage à l'Identique 3.0 (CC BY-SA 3.0 FR)
- Images : Münchener DigitalisierungsZentrum (MDZ).

Citer cette page

Conti, Natale, *Mythologia* Francfort, 1581 - IX, 11 : De Erichthonio, 1581

Projet Mythologia (CRIMEL, URCA ; IUF) ; projet EMAN, Thalim (CNRS-ENS-Sorbonne Nouvelle)

Consulté le 14/01/2026 sur la plate-forme EMAN :

<https://eman-archives.org/Mythologia/items/show/6057>

Copier

Présentation du document

PublicationFrancfort, André Wechel, 1581

ExemplaireRegensburg (Allemagne), Staatliche Bibliothek, 999/Hist.pol.1307

Formatin-8

Langue(s)

- Grec ancien
- Latin

Paginationp. 997-999

Des dieux, des monstres et des humains

Entités mythologiques, historiques et religieuses[Érichthonios](#)

Notice créée par [Équipe Mythologia](#) Notice créée le 28/12/2018 Dernière modification le 25/11/2024

cis, Pandionem nullos habuisse filios, qui suas iniurias persequerentur, quas à Rege Thraciae acceperat: nam si noluisse filios iniurias persequi dixisset, facile illi assentirem. Hæc pauca dicenda duxi de Pandione, cum filiarum fabula superius explicata sit, ut si qua ibi desiderarentur, hinc accipi possent. Atque cur ficta sint hæc, ex illis superioribus arbitror potuisse. At nunc de Erichthonio.

De Erichthonio. CAP. XL

ENIMVERO dictum est superius, Vulcanum cum arma Iouis, quibus in bello adversus Gigantes usus est, fabricasset, pro laboris diligentiaeque mercede obtinuisse, ut Iupiter iuraret per Stygiam paludem quodcumque poposcisset, se illi concessurum. At Vulcanus Minervæ nuptias, cui Iupiter perpetuam virginitatem concesserat, postulavit: id abnuere quidem non potuit, sed clam Minervam monuit ut reluctaretur. Cum igitur Minervam adiisset Vulcanus, dicitur inter luctandum semen profudisse, quod in terram fustum in hominem conversum est. quare inquit Pausanias in Atticis, huic patrem fuisse neminem mortalium, sed quoniam ex terra & contentione sit genitus Vulcani, ita fuisse nominatum. Hunc terrigenam & inter serpentes educatum fuisse scripsit Euripides in Ione hoc pacto:

πρὸ γὰρ ἰων νόμον σώζοντα, τοῦ τε μηδείης
Ἐριχθονίου. κείνῳ γὰρ ἡ Διὸς κόρη
Φρουρῶ παραβύβασε φύλακας σώματος
δίας, ὁράκον τε, παρθένους Ἀγρῶν Λίσσι
δίδωσι σώζ' ἔν' ὅθ' ἔρ' ἐχθιδῆς ἰκίῃ
νόμοις τίς ἐστι, ὅφρα π' χρυσήλατοι
τρίφ' ἔν τ' αὖν'.

*Servans amorum legem, & è terra sati
Erichthonij, Iouis puella namque ei
Duos dracones corporis mox addidit
Custodias, deinde servandum dedit
Atheniensibus puellæ, mansit hinc
Moi ille Erechthidæ, ut ornent filios
Serpentibus aureis.*

Alij tamen dictum fuisse volunt non à contentione, quam ἰρις significat, sed ἀπὸ τοῦ ἱρίου, à lana scilicet, qua Minerva semur

fili absterfit, cum semine Vulcani inquinata fuerat, in terram coniecta. Inde postea dicti sunt terrigenæ omnes Athenienses. Neque verò Erichthonius solùm, sed etiam Erechtheus dictus est: sic enim illum nominavit Homerus in Catalogo:

*εἰ δ' ἄρ' Ἀθηνᾶς ἔχοντος ἔκτισ' ἰμθρεὶ πηλεΐδῃ,
 δὴ μὲν ἔρχοντος μεγαλήτορος, ὅς ποτ' Ἀθηνᾶν
 ἐπίφ' αἰὼς ἐνυόταν, τέκε δ' ἱζίδωρος ἄρ' οὐρα.
 Ὑβὸς πρακλάρην ἐκλνερνντ ἱστὶ ἀτ' Ἀθηνᾶν,
 Εἰρήν' Εἰρεχθεὶ πόπυλον, quem nutrit olim
 Νάτα ἰονίη Πάλλας, peperit quem دادالا τέλλου.*

Fabulantur huic crura fuisse anguibus similia, quem recens natum à Minerva susceptum in cistam fuisse absconditum inquirunt. Hanc Agiauro custodiendam commisit, & Hecata, Pandrosoque sororibus easque admonuit ne curiosius quid intus includeretur inspicerent. Fuit Pandrosus quidem paruisse Deæ mandato, at sorores alia cista resignata Erichthonium inspexerunt, quo viso ita furis repente pereitæ sunt, ut se de altissimo & prærupto arcis loco præcipites miserint, ut ait in Atticis Pausanias. Nec defuerunt qui Vulcani & Athenæ Cranaei filia Erichthonium filium fuisse tradiderint. Scriptum reliquit Apollodorus libro tertio Erichthonium postea fuisse à Minerva in templo educatum, qui cum adolevisset, regnumque Athenarum accepisset, Minervæ altricis signum in arce crexit, & Panathenæa solennitatem in honorem Minervæ instituit: cum tamen non desint, qui à Theseo illa instituta maluerint. Hic ducta Pasithea, siue, ut aliis magis placet, Phrasithea Nympha filium Pandionem, qui postea in regnum successit, suscepit, & Orythiam, & Procrin filias. Fuit autem Erichthonius quartus, qui regnavit Athenis, cum primus omnium mortalium Cecrops ex Ægypto profectus urbem Athenarum condiderit, eamque de nomine Palladis, quæ Sais apud Ægyptios vocabatur, ut ait Chares Mitylenæus, Athenas nominavit. Hunc hominem biforem fuisse fabulati sunt: cum partem corporis inferiorem haberet draconis, superiorem hominis, quod alij ob Ægyptiæ Græcæque linguæ peritiam fictum fuisse arbitrantur alij, quod & prudentia & robore præstaret: alij, quia leges prior tulerit de matrimoniis apud Athenienses, cum neino patrem antea, sed matrem tantum cognosceret, quia per illum ambos parentes singuli cognosce-

rent,

rent. Ego sanè longè diuersam ab his omnibus habeo sententiam, quippe quod putem partim draconem, partim hominem fuisse Erichthonium existimatum, quia is vtrumque & seueritatis & clementiæ tempus rectè cognouerit. Est enim optimi ac sapientis imperatoris, & humanitatis & asperitatis opportunitatem posse diiudicare: cum aliæ nationes aliis temporib. magis asperitate & metu, aliæ iucunditate magis commodè regantur. Hic Erichthonius dictus est ad occultandam crurum turpitudinem quadrigas excogitasse: quare ita de illo scripsit Virgilius libro tertio Georg.

*Primus Erichthonius currus, & quatuor ausus
Iungere equos.*

Post Cecropem igitur regnavit Athenis Cranaus, cui successit Amphictyon, quem hic de regno deiecit. Fuit alius Erichthonius, de quo meminit Apollodorus libro tertio, qui regnavit Troiæ post illum, qui de Astyoche vxore Simoëtis filia Troem genuit, ut ait Homerus lib. v. Iliad.

¶ Atque tot dicta sint de Erichthonio fabulosè. Illa breuior nos faciunt in hoc loco, quæ superius explicata sunt, cum de Vulcano loqueremur, ubi patuit cur è Terra & Vulcano Erichthonius dicatur esse genitus, & quid esset Minerua, quæ perpetuam obtinuisset virginitatem. Hæc igitur purissima pars est ætheris è capite Iouis nata, è qua nulla nascuntur animalia: at Vulcanus impurus est, in materia ignis, siue calor potius, qui generationem adiuvat, & in terram decidens multiplicia gignit animalia: quare eius & terræ filius Erichthonius tam diuersæ formæ dicitur fuisse. Atqui furorem immissum fuisse sororibus Pandrosi dixerunt idcirco, quod non paruerint Deæ monitis: quare significabatur contra Deorum mandata non conferre esse curiosos, cum multis mortalibus id sæpius calamitosum fuerit. nam multi quia consiliorum secretiorum essent conscij vel hominum, nedum Deorum, per insidias clam de medio fuerunt sublati. at de Achille nunc pauca dicamus.

De Achille. CAP. XII.

EXPLICATA fuerunt suo loco illa omnia propè quæ pertinebāt ad Thetidis nuptias: & quæ illa à Peleo in matrimonij ducta præter cæteros filios Achillè etiā illi genuit. cum verò

Rr 4